

Kdaj je bilo to? V davnih, davnih časih, ko so srca še poznala resnico in zvestobo.

Kaj so te čudne besede, o kume?

Težko bi ti jih raztolmačil in razodel, o mladenič. Da bi jih razumel, moral bi ti jih pokazati na živih zgledih. A kako? Ko pa sedanji svet ne ve ničesar več o njih.

Umolknila sta. Žalostno sta povesila glave, razmišljajoč:

Nekoč je bilo . . . davno . . . davno . . .

Útis:

Jesen.

Že listje divje trte rdeče plamti,
in listje kostanjev in lip rumeni, blede,
ugaša v njih življenje.
Na nebu solnce slabotno, slabotno gori,
čez polja že hladen, hladen veter ječi:
„Jesen, jesen je!“

Po potu mimo vela starka je šla,
molče je šla, ko da bi v sanjah bila
o mladoletju, poletju.
Zapela je v vejah tička otožen spev,
glasil se je kot daljen, slaboten odmev
vsakdanjemu petju.

Glej, spodaj ob cerkvi starka grobove krasi
in misli na nje, ki že pred njo so odšli,
zdaj bivajo v tujem kraju.
O starka, nagiba že tudi nama se dan,
in preden zaveva se, grob bo izkopan
že tudi za naju!

